

ARC 1- CHIẾN TRANH BỘ LẠC

Chapter 1: Cuộc họp

(Năm 823 TCN)

Tại pháo đài Bí Ẩn, nơi chỉ có bốn tồn tại trên thế giới này có thể đặt chân vào.

Một mình trong căn phòng lạnh như băng, Deino Draco ngồi dặt dẹo trên chiếc ghế làm bằng gỗ nhưng yêu thích của ngài. Khoác trên người chiếc áo làm từ lông sói không quá cầu kỳ, chân đi một đôi giày da đơn giản, trông ngài như thể một người bình thường có thể thấy ở mọi nơi trên lục địa phương Tây. Hôm nay ngài dùng diện mạo thật sự của mình, một thiếu niên chạt tuổi 17 với mái tóc đen tuyền, trên thế giới chỉ có vài tồn tại biết đến dung mạo này. Xem lại kế hoạch, ngài trầm tư hồi lâu, lặng lẽ bước ra ban công đưa tầm mắt về phương tây, nơi các bộ lạc do ngài dẫn dắt sắp sửa tàn sát lẫn nhau. Có vẻ như người bạn thân ngàn năm của ngài cũng sắp đến, ngài lại lặng lẽ trở vào, chuẩn bị một bình trà làm bằng thức trà do chính tay ngài trồng. Mùa đông năm nay lạnh hơn năm ngoái, và sẽ còn lạnh hơn nữa trong những năm tới.

Trà vừa pha xong, Wolfrey Flammel cũng đã đến. Khác với Deino đã hiện nguyên hình, Wolfrey vẫn đang trong hình dạng một ông chú trung niên vai u thịt bắp, mái tóc nâu được chấm thêm vài sợi bạc, khoác một bộ áo choàng lờ lợet với đủ loại đá quý. Xem chừng anh ấy vừa trải qua một chuyện gì tồi tệ lắm, trông anh ta không khỏe.

Bưng một tách trà nóng trên tay, Deino nhẹ nhàng đặt trước mặt Wolfrey, không quên mang theo một đĩa đường viên.

- Lại có việc gì khiến cậu không vui à ?

Deino biết thừa tên Wolfrey này đang khó chịu vì con trai của hắn lại trốn nhà đi bụi.

- Lần này tôi sẽ phạt Alan thật nặng vì dám trốn nhà đi quan chiến.

Deino bề ngoài thì ra vẻ quan tâm nhưng thật ra ngài đang cười khà khà trong lòng, Alan El Flammel, con trai độc của Wolfrey và Pelicia, thường xuyên trốn đến lục địa phương Tây để xem cách các bộ lạc ma nhân chiến đấu, rồi dần dần xem lâu đài Bất diệt của Deino là nhà của mình. Cũng vì vậy mà Wolfrey không lo lắng vì thằng bé luôn được Deino bảo vệ. Hiện tại Alan đang tạm trú ở chỗ Deino dưới sự giám sát của Galadriel, vợ ngài, nên thằng bé sẽ không gặp vấn đề gì khi Deino đi vắng.

Bình trà nguội đi cũng là lúc Long thần Serphont và Phụng tiên Phoenicia có mặt. Họ là những tồn tại tối thượng, những đấng sáng tạo của thế giới này. Vừa bước vào phòng, Phoenicia đã bày tỏ rõ sự lười nhát của mình bằng cách nằm dài trên bàn và yêu cầu Deino mang cho mụ một tách trà pha sẵn đường, Serphont cũng yêu cầu một tách trà thật nóng.

- Đã 80 năm kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau – Deino mở đầu cuộc họp - Đã đến lúc chúng ta thúc đẩy các bộ lạc thành những quốc gia thật sự, trong suốt 1200 năm qua, ta, Wolfrey đã dẫn dắt nhân loại và ma nhân bước đến hình thành các bộ lạc, dạy cho họ cách chiến đấu, trồng trọt, đồng thời cũng kiểm hãm sự phát triển của chúng để được một mặt bằng sức mạnh như ngày hôm nay. Đã đến lúc khai hoang và chiến tranh phân chia lãnh thổ.

Serphont gật đầu tỏ vẻ đồng ý, bà già Phoenicia ngáp một hơi dài như thể đây không phải việc của bà.

- Hiện phương Đông đang có khoảng một nghìn bộ lạc lớn nhỏ rải rác khắp châu lục. Khai hoang có thể mất đến vài chục năm để chiến tranh có thể xảy ra.

- Phương tây chỉ có hai mươi, nhưng là những bộ lạc rất lớn. Ta đã ngăn cấm việc tự ý khai hoang, bọn họ chỉ sống trong lãnh địa do ta chỉ định, tuy nhiên họ vẫn được phép cử sứ giả và trao đổi hàng hóa với nhau. Cách đây hai mươi năm đã có vài bộ lạc xảy ra xung đột, ta cho phép xây dựng quân đội và tập trận giả trong các bộ lạc để phòng trường hợp bị đánh úp và tự vệ trước ma vật.

Serphont trầm ngâm hồi lâu, như vừa nghĩ ra điều gì đó, ngài lên tiếng:

- Ra vậy, có sự chênh lệch quy mô giữa phương đông và phương tây để chiến tranh có thể luân phiên nhau xảy ra qua từng thời kì phát triển của các nước.

Deino gật đầu, ngài nhìn ra cửa sổ với một vẻ trầm tư khó tả.

- Giờ chỉ cần bãi bỏ lệnh cấm khai hoang ở phương tây thì chiến tranh chắc chắn sẽ bùng lên trong vài năm, đủ để phương đông chuẩn bị cho cuộc chiến của họ.

Wolfrey gật đầu, ông cũng không nỡ nhìn những đứa con của mình chém giết nhau, nhưng vì một tương lai tiến bộ hơn, ông cũng không có ý kiến gì.

Cứ như vậy cuộc họp dần đi đến hồi kết. Long thần Serphont như mọi khi, rời đi ngay lập tức. Bà già Phoenicia vẫn chưa thoát khỏi cơn mê, nhận xị mãi để được gặp mấy đứa cháu nội mà bà tự nhận vợ. Bất lực Deino đành đưa bà về lâu đài Bất diệt cùng mình. Wolfrey cũng rời đi ngay sau khi phong ấn lâu đài Bí ẩn.

CHAPTER 2: Mầm họa trở lại (Pt.1)

Lâu đài Bất diệt, nơi tận cùng của thế giới, một nơi lạnh giá đến nỗi trong tầm mắt ngàn dặm xa cũng không thấy gì khác ngoài tuyết trắng. Nhưng sự chết chóc của nó không phải ở thời tiết, lâu đài Bất diệt nằm trên Nomanland, một vùng đất có nồng độ ma lực vô cùng lớn, người bình thường sẽ chết ngay lập tức nếu dám bén mảng đến gần. Sau một nghìn năm chu du cùng với những người bạn của mình, Deino quyết định sẽ xây dựng căn cứ của mình tại đây, cùng với Galadriel, một nữ tiên tri tộc Elf.

Trở về nhà trong hình dạng thường ngày của mình, một ông chú trung niên vai u thịt bắp, Deino vừa đi vừa điều bà già Phoenicia, người mà ngài xem như mẹ mình. Bước qua cổng thành làm từ băng ngũ sắc, một dạng vật liệu do Deino phát minh, thật mỹ lệ nhưng cũng vô cùng chắc chắn, hai người như bước vào một thế giới khác, thật ấm áp và sáng sủa, trái ngược hoàn toàn so với cái thời tiết quái quỷ ngoài kia. Bên trong lâu đài, lượng ma lực trong môi trường được điều chỉnh hoàn hảo, gió thổi vi vu, chim hót líu lo. Những công trình kiến trúc bằng đá được điêu khắc tỉ mỉ, vô cùng sắc xảo như thể bước ra từ những trang truyện cổ xưa. Deino đưa bà cụ đến sân tập, nơi Alan đang tập kiếm cùng Galadriel. Thấy bà nội, Alan vút luôn thanh kiếm rồi chạy đến chỗ bà. Thằng bé đã hơn 60 tuổi nhưng vẫn trẻ như một thanh niên 17 tuổi, trông nó y hệt như Wolfrey, chỉ có đôi mắt màu thạch anh tím di truyền từ Pelicia.

- Mừng cha đã về, bà nội cũng đến ọ ?

- Chà, cháu đã lớn như vậy rồi sao ? Lại đây bà cho kẹo này.

Nói đoạn bà lấy trong túi ra một túi nhỏ chứa đá lăng kính đã được mài nhẵn thành những viên tròn hoàn hảo, to bằng hạt đỗ.

Deino nhìn cái túi đó với vẻ chán ghét. Galadriel bước đến, chào hỏi bà cụ một cách trang nhã, cô diện một bộ trang phục trắng tinh, nhiều lớp, tà áo rủ xuống đến gối phất phơ bay trong gió. Khả năng

kiếm thuật của Galadriel, đủ để khiến cường giả như Deino cũng phải rén nên khi tập luyện cho Alan, cô chẳng đổ nổi một giọt mồ hôi.

- Chúc một ngày tốt lành, thưa phu nhân Phoenicia.

- Chà, cô vẫn đẹp như mọi khi nhỉ ?

- Phu nhân quá khen.

- Galadriel, Alice đâu rồi, không phải bình thường con bé hay xem Alan tập luyện à ?

- Alice đang trong thư phòng đọc sách.

Alice Ella Draco là con gái cả của Deino và Galadriel, cô bé lém lỉnh, hay tò mò và nói nhiều. Alice có năng khiếu đặc biệt với ma thuật. Deino đã dạy cho con bé hầu hết ma thuật trên thế giới, trừ những cấm thuật mà đến cả Deino cũng không dám dùng tùy tiện.

Ngài vào thư phòng, thấy Alice đang ngồi trên bàn riêng đọc sách, ngài bật cười vì cái phân thân sơ sài này đã gạt được một người cực kỳ cẩn thận như Galadriel, lần theo mạch ma lực, ngài đã định vị được con bé, nó đang ở trong lãnh địa của bộ lạc Noth, một bộ lạc ở phía tây bắc lục địa. Tức thì, ngài dịch chuyển đến gần chỗ con bé, dù sao thì ngài cũng sẽ đến đây để ban bố sắc lệnh.

CHAPTER 3: Mầm họa trở lại (Pt.2)

Bộ tộc Noth, một bộ tộc thợ săn hiền lành, họ sống bằng cách trồng trọt vào mùa xuân, săn bắn vào mùa hè và hái lượm vào mùa thu. Bộ lạc này khá lớn với dân số trên dưới năm mươi nghìn người, lãnh địa của họ trải dài cả một thung lũng rộng lớn bên mạn tây dãy Dragonspine.

Hai anh lính đang canh cổng, một anh dật dựa vì buồn ngủ. Tuyết rơi giữa buổi chiều tối tịch mịch, xa xa xuất hiện một ma pháp trận, rồi một ông chú trung niên xuất hiện với một bộ áo choàng lông sói, anh lính hoảng hốt lập tức đánh trống báo hiệu, chuyển này bị pháp sư tấn công thì cả làng chết chắc. Hơn mười chiến binh dàn trận trước cổng làng sẵn sàng chiến đấu. Họ là những ma nhân đã được đào tạo bài bản bởi Alice. Người đàn ông bắt đầu di chuyển, ông ta bước đi khoan thai như đang thưởng ngoạn phong cảnh.

- Dừng lại, đây là lãnh thổ bộ tộc Noth, người không được phép đi tiếp!

Vừa nói xong, người đàn ông khựng lại, suy nghĩ gì đó hồi lâu, rồi phất tay, toàn bộ đội cảnh quân bị khóa chuyển động, ngay tức thì người đàn ông đó xuất hiện trước mặt đám lính. Đó là Deino Draco.

Có vẻ như tuyết rơi đã làm cho anh lính kia không thấy được khuôn mặt của ngài. Đột nhiên một bóng ma thuật bay từ trong làng ra đội thẳng vào đầu Deino, đó là **(Mana Burst)** một đòn tấn công bằng cách dồn ma lực vào một khối cầu, rồi bắn vào mục tiêu. Một đòn tấn công cơ bản, nhưng với lượng ma lực khổng lồ, **(Mana Burst)** của Alice có thể tiêu diệt cả quái vật cấp huyền thoại. Ngài nhìn vào quả cầu cười mỉm, đoạn bắt lấy quả cầu kia rồi nuốt chửng. Ngài ợ một tiếng rõ to khiến Alice đứng hình. Không biết cô hốt hoảng vì ma pháp của mình vừa bị ăn, hay vì người đằng kia là cha mình.

Trưởng làng, Noth Lynel, một ông cụ bước ra, ông đã ngoài 60, một độ tuổi phải gọi là đại thọ ở thế giới này. Nhận ra vị đằng kia là ân nhân của làng, ông vội bước đến, quát mắng đám lính vài câu rồi dẫn

Deino vào, không quên yêu cầu người hầu chuẩn bị thức ăn đãi khách. Alice đi lon ton theo cha mình, dù đã ngoài năm mươi nhưng vẫn nhỏ xíu như một cô gái tuổi trăng tròn.

Trưởng làng dẫn họ đến gian phòng khách trang trọng nhất, căng phòng nền gỗ, lót chiếu khắp nơi, đủ rộng cho hai trăm người ngồi. Ngoài Deino, Alice và trưởng làng, trong phòng còn có đội trưởng cảnh binh, và một vài trưởng lão trong bộ lạc.

- Deino đại nhân đến đây có việc gì vậy ạ ? – Ông lão hỏi với giọng rung rung.

- Có vẻ như con gái ta đang vui chơi ở đây nên ta ghé qua để chào hỏi.

- Alice đại nhân đang tham gia huấn luyện cho các chiến binh trong bộ lạc. Sức mạnh của bọn tôi đã tăng lên đáng kể cũng nhờ ngài ấy.

Alice hất mái tóc bạch kim của mình ra sau, ngửa mặt lên trời, hai tay chống hông.

- Cha thấy con gái cha đáng khen không nào ?

- Ta không nhớ đã cho phép con huấn luyện một bộ lạc nào đó, Alice.

Alice giật thót cửa mình, vội lấp liếm:

- Ở đây có bọn pháp sư cướp bóc ghê lắm, nên có tí sức mạnh để tự vệ chứ.

Nói đoạn, giả vờ khóc thút thít ra vẻ oan ức lắm. Deino thở dài, hỏi vận trưởng làng:

- Thật như vậy sao, Lynel ?

- Quả thật có chuyện như vậy. Bọn chúng xuất hiện từ mùa đông năm ngoái, có vẻ như chúng đến từ bộ lạc bên cạnh. Chúng tôi không thể trả đũa vì không đủ bằng chứng và cũng không thể phá luật của ngài.

Deino thở dài, ngài cảm thấy có lỗi vì lệnh cấm xung đột của ngài đã tiếp tay gây ra những chuyện phiền toái này.

- Ta đến đây để thông báo cho các người biết, mùa xuân năm sau ta sẽ chính thức bãi bỏ lệnh cấm khai hoang. Các người có thể tự do tàn sát các bộ lạc khác để cướp lãnh địa.

Cả phòng họp im lặng, họ sợ hãi, phấn khích rồi dần hoang mang, rồi lo lắng. Trưởng làng đã đứng tim chết ngay sau khi nghe những gì Deino nói. Nhờ Alice dùng (**Resurrect**) nên ông ta mới không chết thật. Đột nhiên có một quả cầu lửa bay đến từ đằng xa, nhưng nó đã bị kết giới của Alice chặn lại.

- Bọn chúng lại đến rồi!

- Alice, ta cho phép con tàn sát bọn chúng.

Deino nói với vẻ mặt lạnh tanh. Ngài đã giết quá nhiều tên pháp sư ngạo mạn trong đời mình. Ngài hiểu một khi bị sự ngạo mạn nuốt chửng, một tên pháp sư chỉ mang đến tai họa.

Alice tuân lệnh, cô hóa hình thành hình dạng đấu sĩ vai u thịt bắp, rồi gọi ra thanh kiếm của mình, Alice là một chiến binh thiện chiến với bảo hộ bất tử từ bà nội Phụng tiên Phoenicia, ma thuật thông thường không thể tổn thương cô, với kiếm thuật, việc tàn sát lũ pháp sư kia sẽ dễ dàng hơn.

Ngay tức thì, cô lao về phía những tên pháp sư kia. Trước mắt cô là sáu tên pháp sư mặc áo choàng đen, chúng đứng thành hình vòng cung, một tên đứng sau chỉ huy.

- Trong đám các người, kẻ nào là chỉ huy ? – Alice hỏi.

- Là ta – tên đứng sau lên tiếng.

Chỉ trong giây tiếp theo, năm cái đầu đã rơi xuống đất, chỉ có tên tự nhận mình là chỉ huy còn sống và đang bị Alice tóm cổ.

Alice trói tay, bịch miệng tên pháp sư kia và mang vào phòng họp, cô vứt hẳn xuống như vứt một bịch rác.

- Tên pháp sư rác rưởi.

Đoạn hóa hình về dạng loli dễ thương rồi chạy lon ton về phía Deino.

Mọi người trong phòng như không tin vào mắt mình sau những gì nữ thần của họ đã làm.

Deino nhìn tên pháp sư, ngài ghê tởm hẳn đến mức phải dùng ma pháp để tháo cái bạch miệng của hắn.

- Các người đến từ đâu ? Ta không nhớ đã dạy ma pháp cho một kẻ như người.

Tên pháp sư sau khi nhận ra người trước mặt mình là Deino Draco đã vãi tất cả mọi thứ, đột nhiên hắn vùng vẫy đau đớn, rồi sụp xuống như thể bị hút hết nội tạng ra vậy. Chỉ thoáng chốc hắn chỉ còn lại bộ da. Trên cổ hắn có một ký hiệu mà chỉ Deino có thể nhận ra.

Deino biết thứ này, là hạt giống hư không, nó đã bị cưỡng chế kích hoạt và tên pháp sư này đã bị nó nuốt chửng. Ngay lập tức, ngài dùng một loại ma pháp đặt biệt để tiêu hủy bộ da cùng thứ hạt giống quái ác. Sau đó, ngài xóa ký ức của tất cả mọi người, trừ Alice, về những gì vừa xảy ra. Sau khi dùng bữa cùng dân làng, Deino và Alice trở về lâu đài Bất diệt ngay trong đêm.

CHAPTER 4 : Zweislis

Khốn kiếp !!!!!!!!!!!

Zweislis, sinh vật quái dị đen đúa với những xúc tu quơ quào hỗn loạn, vừa la hét vừa đập phá mọi thứ xung quanh.

- Con nhỏ đó làm ta nhớ đến hai tên pháp sư chết tiệt đã phong ấn ta. Pháp sư mà dùng kiếm thì chỉ có tên khốn Deino hoặc Wolfrey. Nhưng lẽ ra hai tên con người đó đã phải chết rứt xương rồi mới đúng. Không ngờ hậu duệ của chúng có thể mạnh đến vậy.

- Hạt giống quý giá của ta, ta đã mất liên lạc với nó ngay khi con nhỏ đó chạy vào làng, đến giờ vẫn chưa liên lạc lại được.

- ARRRRRRRRRR, con nhỏ đó, ta sẽ xé nó ra thành từng mảnh.

Năm trăm năm trước, Zweislis từng là một quái vật hư không mạnh mẽ được chúa tể hư không Azathoth cử xuống thế giới này điều tra về sự xuất hiện bất thường của nó. Zweislis đã nuốt chửng một ma nhân nên có thể hóa hình dưới hình dạng của một cô gái xinh đẹp. Trong một lần đi săn, nó vô tình đụng mặt Deino và Wolfrey, trông có vẻ là hai chàng trai bình thường, nó vội đến định húp trọn nước Hồng Hải Núi ngon, bổ, rẻ. Không ngờ bị Deino đâm tới đứt mạch ma lực, Wolfrey thì dùng nó làm bao cát thực hành kiếm thuật quái dị. Sau 7 ngày làm đủ trò với con quái vật, nhận ra không thể giết nó, Deino đã khoét một lỗ trên một cái hang đá, nhét cục đen bầy nhầy vào rồi dùng đá lăng kính bịt lại. Cứ thế, nó đã ở đó, bất lực vì sự trấn áp của đá lăng kính quá mạnh. Một hôm, một con quạ bay ngang, bị viên đá lấp lánh thu hút, con quạ tháo viên đá phong ấn và Zweislis được giải thoát.

Cốc, cốc, cốc.

Có tiếng gõ cửa, Zweislis liền biến về hình dạng con người, một tên pháp sư áo đen bước vào, thấy mọi thứ đổ vỡ, hấn cũng hình dung được tên chủ nhân của mình đang không vui, nên có chút rên :

- Thừa Zweislis đại nhân, chúng tôi đã tấn công bộ lạc Noth như ngài chỉ thị, tất cả pháp sư cử đi đều đã bị giết. Chúng ta có nên tấn công tiếp không ?

- Không cần, chúng ta đã có đủ lương thực cho mùa đông, cứ tiếp tục cầm cự. Mùa xuân đến chúng ta sẽ xâm lược và mở rộng lãnh thổ.

Từ khi phục sinh, Zweislis đã đi lang thang cho đến khi bước đến khu định cư của bộ tộc Noxi, nhờ sức mạnh phép thuật, cô ta đã được bổ nhiệm làm tư tế và trở thành người có tiếng nói nhất bộ lạc. Noxi nằm ở phía đông dãy Dragonspine, ngọn núi ngăn cách hai miền đông tây ở bắc lục địa. Từ khi cô ta xuất hiện, chỉ trong một năm ngắn ngủi, sức mạnh của bộ lạc Noxi thăng tiến vượt bậc và bắt đầu xâm lược, cướp bóc các bộ lạc khác. Cô ta cần làm cho thế giới này thật hỗn loạn, và như thế chúa tể có thể sẽ khen ngợi mụ.

Các pháp sư ưu tú của bộ lạc được cô ta cấy một loại ma pháp lên cơ thể giúp cường hóa năng lực và có thể liên lạc với cô ta bất kỳ lúc nào.

Sau thất bại ở làng Noth, cô ta đã thật sự hoảng khi thấy một người có khả năng là hậu duệ của những tên con người chết tiệt từng hành hạ cô ta.

- Mình cần phải cẩn trọng hơn.

CHAPTER 5 : CUỘC ĐIỀU TRA (P11)

Đã một tuần từ lần hai cha con trở về từ Noth. Hôm nay Deino có một cuộc hẹn với Wolfrey, ngài định mời tên sói ngay trong đêm nhưng nghĩ lại tình cảnh rối ren của hắn nên ngài không nỡ đốc thúc. Trong thư phòng, đưa mắt nhìn ra cửa sổ, Alan và Alice vẫn đang cùng nhau tập luyện, chính xác hơn thì Alice đang dẫn cho Alan tới tấp không kịp né. Ngài khẽ cười, những giờ phút yên bình thế này làm một người như ngài cũng phải xao xuyến.

Galadriel mang trà vào, nàng vẫn chậm rãi như vậy, khác hẳn với lần đầu gặp nhau ở làng Elf, có vẻ như tuổi tác đã làm cô thay đổi.

- Một lát nữa Wolfrey sẽ đến đây, nàng hãy ở lại cùng ta, chúng ta sẽ bàn bạc một số chuyện quan trọng.
- Chuyện liên quan đến ký hiệu bí ẩn ở làng Noth phải không ?

Deino gật đầu, nâng tách trà trên tay, ngài tiếp :

- Ta vẫn đang đắn đo về việc liệu có quá sớm để những đứa trẻ biết về sự tồn tại khủng khiếp của hư không hay không.
- Alice có vẻ ổn, nhưng Alan quá trẻ con, thằng bé chưa sẵn sàng cho những việc như thế.

Lát sau, Wolfrey cùng Pelicia đến, bước vào dinh thự là một quý ông lịch lãm và một quý bà sang trọng. Wolfrey mặc một bộ vest trắng với viền vàng lấp lánh; Pelicia tóc búi cao, diện chiếc váy trắng tinh ôm sát đầy gợi cảm. Thấy cha, Alan giật mình nấp sau lưng Alice.

- Không cần phải sợ hãi vậy đâu Alan, ta không đến đây để mang con về. – Pelicia trấn an.
- Đã lâu không gặp Wolfrey đại nhân, Pelicia phu nhân. – Alice vừa nói vừa nâng váy hành lễ đầy trang trọng.
- Đã lâu không gặp, trông con đã ra dáng một thiếu nữ rồi đấy. Muốn làm con dâu của ta không ?

Pelicia vừa trêu ghẹo vừa dùng chiếc quạt bằng lông vũ thượng hạng của mình che miệng, cười khoái trá.

- Nếu phụ thân cho phép, con bằng lòng làm vợ của Alan đại nhân.

Alan đã bay màu từ lúc nào, thanh niên đứng chết trân sau cuộc đối thoại của Alice và Pelicia. Nghe náo nhiệt, Deino bước ra tiếp đón.

- Ta sẽ xem xét đề nghị vừa rồi – Deino láo cá đáp, ngài tiếp – Giờ thì mời hai vị khách quý đến phòng họp.

Galadriel đã dựng sẵn kết giới quanh phòng, nàng từ tốn rút cho mình một tách trà rồi thưởng thức trong khi ngắm nhìn lũ trẻ từ cửa sổ. Deino dẫn khách vào, ngài đóng cửa, kích hoạt bước cuối cùng để kết giới vận hành, từ lúc này, bên ngoài kết giới thời gian đã dừng lại. Không còn gồng như lúc nãy, tất cả mọi người đều hiện nguyên hình. Quý bà Pelicia vút giày, chạy ra sau bức bình phong, thay đồ rồi quay lại, nằm dài xuống chiếc ghế bành, dụi mặt lên đùi Galadriel, người bạn thân của cô. Quý ông Wolfrey trở về hình dạng thật của mình, một cậu trai 17 tuổi với mái tóc nâu trẻ trung. Giờ đây, tại căn phòng này, họ thực sự được lãng xả với chính mình, không còn lễ lối lễ nghi gì nữa.

- Deino, cậu gọi cả tôi đến đây tức là việc này rất nghiêm trọng phải không ?

- Phải, mọi người có nhớ con quái vật hư không chúng ta từng tiêu diệt ở núi Celest không ?

- Lần đó không có Serphont chắc cả ngọn núi đi đời – Galadriel cảm thán.

Deino mang ra tấm ảnh chụp bộ da gấm ghiết ở Noth. Mọi người đều biết sự khủng khiếp của chúng, giờ nó lại xuất hiện ở thời điểm này, tức là hư không đã bắt đầu hành động.

- Có vẻ như một con quái vật tương tự đã xuất hiện ở phía bắc lục địa.

- Deino, cậu biết vị trí của nó không ? – Wolfrey vừa hỏi vừa khuấy đường trong tách trà của mình.

- Không. Có vẻ như chúng ta cần xác nhận “nó” còn ở chỗ đó không.

- “Nó” ? – Pelicia & Galadriel tỏ vẻ khó hiểu.

- Đó là một con quái hư không – Wolfrey giải thích - chúng tôi đã phong ấn nó trước khi gặp các cô.

- Có vẻ như phong ấn đã bị rơi ra và tên đó đã trốn thoát.

- Sao cậu có thể khẳng định như vậy? – Pelicia có vẻ nghi hoặc.

- Ký hiệu này xuất hiện trên cổ của kẻ đó, Wolfrey đã khen ngợi sự sắc xảo của nó, rồi dùng mũi kiếm để khắc lại trên chính con quái vật.

Deino vừa giải thích vừa nhìn Wolfrey với một ánh nhìn ghê sợ.

- Biến thái!! – Deino trêu ghẹo.

- Cậu đã lột đồ con quái vật rồi khen ngợi nó hóa hình thật chính xác còn gì ? – Wolfrey thư giãn trả đũa ngoạn mục.

- Đây..

Không để Deino kịp nói, Wolfrey tiếp:

Cậu còn đâm liên tục vào ngực và bụng con quái vật tới đứt mạch ma lực của nó, rồi còn khen là ngực to đâm êm tay nữa.

Hai cô gái không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Hình tượng Deino uy nghiêm đã bị thổi bay ra cửa sổ.

- Ề hèm, để cho chắc ăn, tôi sẽ tự mình đi kiểm tra phong ấn, và tự xử lý nếu bắt gặp tên đó – Deino cố chữa cháy.

- Về nội dung cuộc họp hôm nay, Galadriel, nàng soạn lại rồi gửi cho Phoenicia và Serphont nhé.

- Kể cả cách hai người tra tấn con quái vật kia?

- TẤT NHIÊN LÀ KHÔNG.

Cuộc họp tiếp diễn thêm một lát rồi chấm dứt. Wolfrey và Pelicia đã đại khái nắm được tình hình hiện tại và sẽ có những biện pháp đối phó nếu biến cố xảy ra. Mọi người trở lại dáng vẻ uy nghiêm của mình,

Deino hạ kết giới xuống, hai cô gái kéo nhau ra vườn hoa, hai cậu trai vẫn ngồi trong thư phòng. Deino lặng lẽ pha một ấm trà mới, Wolfrey vẫn ngồi đó, vẫn kiêu hãnh như mọi khi. Đưa tầm mắt ra cửa sổ, ngài nhìn lũ trẻ, đoạn thở dài ra vẻ u sầu khó tả.

- Alan chẳng bao giờ vui vẻ như vậy khi thằng bé ở lâu dài. Cậu đã cho thằng bé uống bùa mê thuốc lú gì để nó kiên quyết sống ở đây vậy?

- Chịu, có vẻ như thằng bé thích tự do chạy nhảy hơn là ngồi một chỗ rồi học cách thao túng người khác.

Wolfrey cười khổ, ngày Pelicia tuyên bố mang thai, Wolfrey đã sốc cực mạnh, ngài tưởng người bất tử như ngài sẽ bị triệt sản. Quá bối rối, ngài cầu cứu Deino. Sốc tận óc, Deino cầu cứu Long thần, Wolfrey cầu cứu bà già Phoenicia. Vừa nghe tin, hai cụ phóng với tốc độ bàn thờ, vượt mấy cái đại dương để đến chỗ mấy đứa nhỏ. Ngồi quanh bếp lửa dã chiến, bà cụ gối đùi cho Pelicia nằm.

- Ban phúc của ta không có làm mấy đứa vô sinh. – cụ già Phoenicia tuyên bố đồng loạt.

- Ban phúc của ta cũng vậy – Serphont tiếp lời.

- Thôi được, nhìn mấy đứa yêu thương nhau như vậy ta cũng không nỡ làm ly trà bí đao hạt chia uyên rẻ thúy.

Nói đoạn, cụ bà vuốt tóc cô gái rồi hỏi tiếp:

- Pelicia, con có muốn đồng hành cùng Wolfrey đến tận cùng thời gian không ?

Pelicia ngồi dậy, nhìn cụ bà, rồi lại nhìn Wolfrey, đôi mắt thạch anh tím của cô long lanh vì hạnh phúc. Cô khẽ gật đầu. Wolfrey thế nào rồi ư, anh ta đã bay màu.

Phoenicia đã ban phúc cho Pelicia và cái thai trong bụng cô, bà muốn đặt tên cho đứa trẻ như một cái giá của việc ban phúc.

- Alan, đứa nhỏ sẽ được gọi là Alan.

Sau đó, Wolfrey và Pelicia dừng chân ở vùng cực bắc và xây dựng một tòa lâu đài, đặt tên cho nó là Băng vệ. Deino và Wolfrey tạm thời chia tay. Sau mười năm, Deino viết thư thông báo đã trở về thánh địa khởi nguyên, kèm theo là toàn bộ báo cáo về những vùng đất đã đi qua và hai bức thư nữa, một lá thư cho Wolfrey thông báo về việc họ đã xây dựng lâu đài Bất diệt, một lá thư cho Pelicia về việc Galadriel đã có thai và sắp hạ sinh một bé gái, tên của nó sẽ do Pelicia và Wolfrey quyết định. Bé gái đó là Alice.

Sau một hồi hàng huyền đủ thứ chuyện trên trời dưới bể, hai cô gái cũng trở vào, họ dùng bữa tối cùng Alan và Alice. Một bữa tối thịnh soạn với toàn những món mà lũ trẻ thích. Bữa ăn thật êm đềm cho đến khi Deino lên tiếng:

- Alice, ngày mai ta và con sẽ có một chuyến đi đến phương bắc để điều tra vài thứ, con đi được chứ?

- Không vấn đề gì, nhưng chúng ta có thể ghé qua Noth một lát được không ạ?

Deino gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Alan cũng muốn đi nhưng vì ông bà già đang ở đây nên không dám mở lời. Vấn việc thằng bé ở đây là đủ để nhận thưởng một trận thuyết giáo từ Pelicia rồi.

- Con cũng nên đi cùng họ đi Alan, chúng ta không thể trực tiếp xuất hiện giữa lãnh địa của các ma nhân. – Wolfrey đề nghị.

Alan không thể tin vào tai mình, cha cậu đang yêu cầu cậu làm nhiệm vụ. Không chần chừ, cậu gật đầu đồng ý.

- Nhớ đảm bảo an toàn, ghi hình thực địa và viết báo cáo đầy đủ nhé.

Pelicia dặn dò với một vẻ mặt đáng sợ, rồi bà nhẹ giọng, nói tiếp:

- Nếu làm tốt, ta sẽ dạy con cách chiến thắng Alice.

Alan đỏ mặt, khẽ gật đầu. Bữa tối ấm cúng rồi cũng đến lúc tàn canh. Wolfrey và Pelicia dặt tay nhau ra về không quên dặn dò Deino và Galadriel chăm sóc thằng nhóc Alan hộ mình.

CHAPTER 6: CUỘC ĐIỀU TRA (P12)

Hôm sau, Alan dậy từ sớm, cậu chuẩn bị mọi thứ kĩ càng, mặc một chiếc áo lông dày, chân đi ủng da, đứng chờ ở sảnh lớn. Deino và Alice cũng xuất hiện ngay sau đó.

- Chào buổi sáng, thưa cha.

- Chào con. Cả hai kiểm tra lại có bỏ quên gì không rồi chúng ta sẽ lên đường.

- Sẵn sàng rồi ạ - Cả hai đồng thanh, rồi tự nhiên nhìn nhau, xong lại đỏ mặt.

Deino cười mỉm thích thú, rồi ngài dùng **(Teleport)** đưa cả bọn đến trước cửa cái hang định mệnh. Deino hướng dẫn cho hai đứa trẻ cách xác định phương hướng rồi tiến vào trong hang.

Kiểm tra một hồi, thấy cái lỗ năm xưa giờ bị lấp đầy bụi, đã xác nhận được nghi ngờ của mình, ngài yêu cầu Alan dùng phép thuật để ghi hình lại cái lỗ.

- Lẽ ra ta nên quay lại đây tiêu diệt nó.

Nói đoạn bước ra ngoài, hai đứa nhỏ xong việc cũng ra theo. Cả ba chuyển hướng đến Noth, chỉ cách mấy dặm đường bộ và cũng còn sớm nên cả ba quyết định vừa đi vừa ngắm cảnh. Mùa đông trải dài khắp lục địa một màu trắng ảm đạm, cây rụng lá trơ lại những cành cây trơ nặng tuyết nào nề. Đến trước cổng làng, họ được đưa vào một cách tử tế, Alice tách đoàn để thăm hỏi những chiến sĩ của cô, Deino và Alan tiếp tục đi vào làng. Họ nghỉ chân tại tư dinh của Noth Lynel.

Ma lực khổng lồ của Deino đột nhiên xuất hiện khiến Zweislis cách đó mấy dặm cũng phải hoảng sợ, mục ta giật mình, những xúc tu của mục dựng đứng cả lên, đó là ma lực của kẻ đã hành hạ mục. Mục cắn răng, vừa sợ hãi, vừa phẫn nộ. Mục chỉ dám nấp trong một góc rung lắc bẩy. Rồi bỗng nhiên khối ma lực đó, hay Deino, bắt đầu di chuyển về phía

mụ. Hốt hoảng, mụ triệu tập toàn bộ pháp sư ưu tú của mình, yêu cầu bọn họ tấn công vào Noth để cứu giờ cho mụ chạy trốn. Hơn chục tên pháp sư không hiểu ý định của chủ nhân mình nhưng vẫn quyết định làm theo. Họ chuẩn bị rồi lên đường đến Noth.

Deino, người đang thư thả thưởng trà cùng trưởng làng, trong khi quan sát Alan đấu tập với đội cận vệ. Cảm nhận thấy hàng loạt người đang tiến về phía ngôi làng, ngài hỏi :

- Hôm nay ông có hẹn với đoàn khách nào ngoài ta à ?

- Không có, sao ngài hỏi vậy ?

Deino cau mày, dùng ma thuật **(Mapping)** chỉ cho trưởng làng thấy có khoảng 10 tên đang xuống núi và tiến về đây. Lynel toát mồ hôi, ông không biết những tên này là ai và đến đây vì lý do gì ? Lập tức, ông yêu cầu cảnh vệ binh đến cổng làng chuẩn bị ứng chiến. Deino thư giãn, ngài biết những kẻ kia chỉ như con kiến nếu so sánh với một con voi như Alice.

Deino đi bộ ra, 10 tên pháp sư đã bị Alice tóm cổ, trói tay xếp hàng quỳ ngay ngắn trước pháp trường. Như lời cha dặn, Alice đã phá hủy ý chí của chúng và đánh nát mạch ma lực. Từ giờ chúng chỉ là những ma nhân bình thường không thể sử dụng ma pháp. Với ánh nhìn khinh miệt, Deino tóm lấy một tên, đọc ký ức của hắn và thật bất ngờ làm sao, con quái vật hư không đang ở gần đây, nó đã chạy về phía bắc lục địa. Như bắt được vàng, Deino yêu cầu trưởng làng giữ mạng cho đám pháp sư rồi bắt chúng lao động khổ sai, rồi ngài tóm lấy Alice và Alan, phóng lên trời với tốc độ bàn thờ. Alan lần đầu trải nghiệm nên ngất mấy lần, riêng Alice đã quá quen nên cũng không bất ngờ.

Bay một hồi, Alice tinh mắt phát hiện một cục ma lực đang chạy chối chết về phía Bắc, Deino cũng đã thấy, ngài dùng thống trị tinh thần cưỡng chế cục ma lực đó dừng lại. Đó là Zweislis, mụ ta đang hét bằng cả tính mạng, những xúc tua mất kiểm soát quơ quào xung quanh, vẻ mặt đầy sợ hãi.

- Có vẻ như người là con quái vật hư không đã bị ta phong ấn. – Deino dùng giọng điệu khinh miệt nhất để hỏi cục đen xì đang vẩy trước mặt.

Mụ vẫn hét, nhưng dần có sự căm hận trong đó. Cảm thấy Alice và Alan có thể sẽ phải nghe những điều không hay, ngài dùng thống trị tin thần đưa hai đứa trẻ vào giấc ngủ rồi để chúng tựa vào một gốc cây lớn gần đó, đốt một đồng lửa cho chúng khỏi lạnh. Wolfrey được gọi đến, ngay tức khắc, ông dùng dịch chuyển không gian và đứng uy nghiêm trước mặt ả.

Zweislis trừng mắt, từ lúc Wolfrey xuất hiện, mụ đã không hét nữa mà nghiêng răng nghe chói tai vô cùng. Deino không ngần ngại dùng chân đạp thẳng vào mặt ả.

- Thứ quái vật hạ đẳng thậm chí còn không thể nói chuyện. – Deino đưa ánh nhìn khinh miệt trong khi dùng chân chà đạp lên gương mặt nhàu nát của ả.

Wolfrey thậm chí còn bịt mũi vì không muốn ngửi thấy mùi của thứ hạ đẳng như mụ. Bằng tất cả sự ghê tởm, ông nhổ một bãi nước bọt rồi quay lưng đi :

- Quá đủ cho một sự rắc rối, Deino, cậu tiêu diệt nó đi, ta không thể chịu được việc chứng kiến cảnh một bãi cứt bị đốt trước mặt mình.

Deino cũng không có lý do gì để cho mụ sống thêm cả.

- (Divine Cure)

Một luồng sáng thần thánh chữa lành mọi bệnh tật phát ra từ lòng bàn tay Deino, nhưng đối với thứ sinh vật đến từ hư không, đó là luồng lửa thiêu đốt cực mạnh. Chẳng mấy chốc Zweislis đã tan thành khói bụi mà chẳng kịp trăng trối lời nào.

Xử lý xong, Wolfrey vẫn không khỏi ghê tởm bởi những gì vừa thấy.

- Vậy là có thể an toàn vận hành kế hoạch trong vài trăm năm tới – Deino có vẻ nhẹ nhõm – Tên khốn chúa tể hư không kia rất lười liên lạc với thuộc hạ nên còn lâu lắm hẳn mới biết cục phân kia đã bị tiêu diệt.

- Thật đau đầu, không ngờ một miếng giẻ đồ chơi của chúng ta lại là thứ sinh vật ghê tởm đó. Nếu biết trước, ta đã vút mụ xuống miệng núi lửa thay vì phong ấn sơ sài như vậy.

Cho đến lúc này, Wolfrey vẫn chưa thả lỏng được cơ mặt của mình, hiệu lực của thống trị tinh thần sắp kết thúc và đám trẻ sẽ sớm tỉnh dậy. Wolfrey đành rời đi, việc còn lại giao cho Deino và lũ trẻ.

Hai đứa trẻ tỉnh dậy, thấy cha mình đang ngồi cạnh cùng với một đồng lửa nhỏ ấm áp. Chúng đã bị xóa ký ức từ lúc hành quyết đám pháp sư. Deino bảo với chúng rằng họ đã rời làng và đang nghỉ chân trên đường về. Sau khi tỉnh táo hẳn, Deino dùng **(Teleport)** đưa cả bọn về lâu đài Bất diệt. Chuyến điều tra đã kết thúc tốt đẹp.

Hôm sau, Galadriel được Deino gọi vào thư phòng để thuật lại toàn bộ sự việc, yêu cầu cô viết hai bản tường trình gửi cho Long thần Serphont và Phụng tiên Phoenicia. Alan cũng làm tốt việc của mình, thằng bé gửi một bản báo cáo cho Deino và một bản sao khác cho Wolfrey. Bản báo cáo rất chi tiết và rành mạch.

- Thằng bé sẽ trở thành một tướng quân tài ba. – Deino nhận xét.

Galadriel gật đầu, nàng cũng đã xem qua bài báo cáo của Alan. Cách viết tỉ mỉ y hệt như Pelicia.

- Thiếp chỉ mong thằng bé không cứng đầu như Pelicia là đủ rồi.

Cứ thế, mọi việc dần ổn định. Mùa đông cứ thế dần kết thúc, nhường chỗ cho một mùa xuân mới đầy máu và nước mắt.

CHAPTER 7: Azathoth

(Năm 822 TCN)

Tại một nơi rất xa, trên một sao chổi đang lao với tốc độ chóng mặt, Azathoth quăng quại vì vết hoại tử đang ăn mòn hai hốc mắt của mình. Khác với sự đen đúa của đám thuộc hạ, Azathoth tự tạo cho mình một vẻ bề ngoài đẹp đẽ, hắn chọn hình dạng mà hắn cho là uy nghiêm nhất, đó là một con sói với bộ lông vàng rực rỡ. Sự mù lòa làm hắn điên tiết với mọi thứ. Hai tên thuộc hạ được hắn cử đến Ende đều đã biến mất mà không để lại dấu vết gì. Hắn không biết ai, hay điều gì đã tiêu diệt được chúng. Mọi thông tin hắn nắm bắt đều mơ hồ. Chỉ mới gần đây, Zweislis đột nhiên liên lạc lại với hắn sau hàng trăm năm mất tích, hắn chỉ vừa giao nhiệm vụ điều tra vị trí đôi mắt thì vài hôm sau Zweislis lại mất liên lạc và chỉ ngay sau đó Zweislis đã chết mà không rõ nguyên nhân. Tên Zweislis đó là thuộc hạ thân cận của Azathoth và là một trong những pháp sư mạnh nhất nhưng lại bị tiêu diệt dễ dàng như vậy khiến Azathoth có chút nghi hoặc.

- Chỉ có thể là lão thần lẩn hoặc mục gà lửa chứ không ai khác.

Nhưng nghĩ lại thấy có điều gì không hợp lý, hai kẻ đó không rảnh rỗi đến mức nhúng tay vào chuyện tầm phào như vậy. Một quái thú hư không không đủ đe dọa đến mức chúng phải đích thân ra tay.

Nằm dài trên cái ngai bằng đá, Azathoth triệu tập đám thuộc hạ của mình, hắn thở dài một hơi đầy náo nức và chán ghét:

- Trong số các người, ai có thể biến thành con người.

Mười ba tên thuộc hạ nhơ nhớp, cố gắng quơ quào đóng xúc tua của mình để hóa thân thành một hình dạng gần giống một con người, nhưng thứ bọn chúng tạo ra chỉ là những hình thù ghê rợn, hoặc là tứ chi vẹo vọ, hoặc là cơ quan sai vị trí, hoặc là thừa thiếu bộ phận. Remmi, hầu cận trung thành nhất của Azathoth, không xuất hiện mà chỉ lập lờ như một cái bóng, cô vừa miêu tả vừa nất lên từng cơn vì sự ghê rợn của chúng.

Quá đủ cho một sự thảm hại, Azathoth cho đám thuộc hạ bạc nhược của mình lui xuống.

- Remmi, cô hãy đến Ende để điều tra và bắt cóc vài con người về đây để chúng nghiêng cứu. Không cần phải vội, cứ thông thả vài trăm năm cũng được. Ta mệt rồi. Người cũng lui xuống đi.

- Tuân lệnh.

Remmi nhận chỉ thị và lui xuống, cô là thuộc hạ duy nhất có thể hóa hình hoàn hảo thành một cô gái nhân loại bình thường. Tuy nhiên, từ lúc Azathoth mất đi đôi mắt, cô không thể rời khỏi căn cứ vì phải chăm sóc cho chủ nhân của mình.

- Hẳn ngài ấy phải bất lực lắm. – Cô thầm nghĩ.

CHAPTER 7: KHAI CHIẾN

(Năm 822 TCN)

Mùa xuân đã đến, toàn bộ các bộ lạc phương Tây đều đã được nhận chỉ thị của Deino. Trái với mong đợi, không có cuộc chiến tranh nào xảy ra cả. Họ đều tập trung vào khai hoang và bắt đầu trồng trọt. Báo cáo gửi về vẫn đều đặn và không có vẻ gì là sẽ có đầu rơi máu chảy trong thời gian tới.

Alice vừa trở về từ Noth, bước vào thư phòng với vẻ mặt cáu bẳn, chẳng biết con bé đã trải qua những gì, Deino cũng không buồn hỏi.

- Cha, con có việc muốn báo cáo.

Deino ngạc nhiên, vốn con bé không phải là người sẽ nói những thứ trịnh trọng như thế.

- Có việc gì vậy ?

- Sáng hôm nay, một tên sứ giả từ Avalon đến Noth để yêu cầu Noth đầu hàng và trở thành chư hầu của Avalon.

-Ồ, thế Lynel đã quyết định thế nào ?

- Tên sứ giả đó đã giết Lynel để thị uy sức mạnh, trước khi rời đi, hắn tuyên bố nếu Noth không đầu hàng, bảy ngày sau, Avalon sẽ tàn sát cả bộ lạc.

- Và con đã hồi sinh cho Lynel?

- Phải, con đã ẩn thân quan sát toàn bộ sự việc và hồi sinh cho lão khi tên khốn đó rời đi.

Deino thở dài, ngài biết con gái mình là một đứa bốc đồng, nếu ngài không dặn dò từ trước, con bé có thể đã tiêu diệt cả Avalon vì thái độ xất xược của tên sứ giả kia.

Ngài lật lại xấp báo cáo mà các tù trưởng bộ lạc gửi về, báo cáo của Avalon đã nói bọn họ đang dư dả lương thực và đủ sức mạnh để mở rộng bờ cõi nhưng vẫn sẽ giữ thái độ hòa hoãn. Avalon không thể báo

cáo sai sự thật về việc họ đang dư dả lương thực, vị trí của họ nằm ở vùng vịnh trung tâm lục địa, nơi có đất đai màu mỡ và thời tiết ấm áp quanh năm. Nhưng có vẻ họ đang nói dối về việc giữ thái độ hòa hoãn. Tại sao chứ? Họ không có lý do để báo cáo sai sự thật với chúng ta.

- Có vẻ như họ đang lo ngại việc Alice sẽ nổi cơn tam bành nếu họ công khai việc xâm lược phương bắc. – Galadriel mở cửa, đẩy xe điếm tâm vào.

- Alice? Nhưng tại sao chứ ? – Deino vẫn không hiểu.

- Alice đã tuyên bố sẽ bảo hộ, dưới danh nghĩa là đại tướng quân của Noth. – Galadriel giải thích trong khi đưa mắt nhìn Alice.

Deino thở dài, ngài không thể hiểu nổi đứa con gái của mình nghĩ gì, giờ thì ngài đã hiểu vì sao hàng chục năm qua Avalon lại để yên cho Noth. Lệnh cấm của ngài có một sơ hở, tuy không cho phép các bộ lạc xâm lược nhau nhưng vẫn cho phép sát nhập nếu cả hai bên đồng ý. Avalon không thể tiến về phía nam vì họ bị dãy núi Rockrune và rừng Dusk cản trở. Còn đi về phương bắc thì đụng mặt Noth, nơi Alice tuyên bố bảo hộ. Giờ đây Deino đã tuyên bố tự do xâm lược và không cang thiệp thì bọn họ đã có thể tự do tuyên chiến.

Deino rời khỏi bàn làm việc, bước sang chỗ Galadriel đang phục vụ trà, ngài ngồi xuống rồi nhìn sang phía Alice.

- Alice, nói cho ta biết lý do vì sao con lại làm như vậy.

- Con muốn bảo vệ dân làng khỏi cuộc chiến. – Alice nói khẽ.

Deino không hài lòng, ngài đã xem qua những binh sĩ do Alice huấn luyện, tất cả đều là những ma nhân tinh nhuệ với sức chiến đấu phi thường. Nếu những binh sĩ đó ra trận thì người lo sợ sẽ phải là Avalon.

- Ta muốn nghe lý do thật sự.

Alice không còn cách nào khác, cô đành phải thú nhận.

- Con muốn một chọi tất cả để tập luyện ma thuật nếu Avalon tiến quân.

Deino chống hai tay lên trán, ngài không nghĩ sự tùy tiện của mình đã di truyền cho đứa con gái. Cứ nghĩ nó đã trưởng thành hơn sau khi tham gia huấn luyện cho đám lính, không ngờ nó vẫn trẻ con và tùy hứng như vậy.

- Có vẻ như họ sẽ đánh úp Noth trong nay mai rồi báo cáo lại sau, việc bài tỏ thái độ hòa hoãn là để tránh việc Alice xuất hiện tại Noth khi họ khai hỏa – Galadriel bày tỏ quan điểm.

- Chúng ta chỉ nên quan sát từ xa, việc nhúng tay vào một sự kiện như vậy là không nên. Alice, nếu con thật sự tham gia vào vụ này, con sẽ phải gắn mình vào vận mệnh của Noth mãi mãi.

Alice có vẻ không vui, con bé chỉ giữ thái độ im lặng suốt cuộc nói chuyện. Cũng không biết con bé đang nghĩ gì. Cái tuổi ảm ương thích thể hiện cá tính đôi lúc thật là phiền phức.

Khả năng tiên tri của Galadriel đúng là không làm Deino thất vọng, một tuần sau, một vạn quân Avalon tiến vào Noth. Vẫn như Deino suy đoán, chỉ với 10 binh sĩ, 1 vạn quân Avalon đã tan xác sau khi hứng trọn nước ma pháp nổ (**Explosion**) bắn ra từ trên sườn núi, nơi các chiến sĩ Noth đang phục kích.

Ngồi trong thư phòng quan sát các mặt trận, Deino không khỏi thở dài, dù Alice không trực tiếp can thiệp nhưng những kỹ thuật ma pháp gian lận của con bé đã khiến cho Noth quá vượt trội. Ma pháp (**Explosion**) vừa rồi theo lẽ thường không thể được thi triển dễ dàng như vậy. Nó là một ma pháp cháy nổ cấp hủy diệt mà chỉ những pháp sư với ma lực cực dồi dào mới có thể sử dụng mà không chết vì kiệt sức. Con bé đã cải tiến nó để được dùng như một ma pháp tập thể, những pháp sư sẽ san sẻ ma lực và luân phiên niệm chú. Dù mất nhiều thời gian hơn nhưng sức mạnh vẫn không bị ảnh hưởng.

Vụ việc này làm mấy lão già chóp bu Avalon thất kinh, họ đã nghĩ rằng Noth là một bộ tộc yếu đuối chỉ biết dựa hơi Alice Ella Draco.

Nhưng giờ đây họ đã hiểu sự ngạo mạn của mình là ngu ngốc thế nào. Avalon mất một vạn quân chỉ trong cái chớp mắt, nhớ lại lần cử sứ giả đi làm loạn, mấy lão già vốn đã hói giờ lại càng ít tóc hơn. Hiện tại Avalon chỉ còn một vạn quân, nếu bị tập kích với hỏa lực như vừa rồi, Avalon sẽ sụp đổ.

Hai hôm sau, Noth Lynel đến Avalon, sự xuất hiện của ông làm giới chớp bu tại đây chết trong lòng một chút, chính tay sứ giả của họ đã giết Lynel, giờ lão ta đang đứng sừng sững khỏe mạnh ở đây. Lynel đến để yêu cầu Avalon đầu hàng và sát nhập vào Noth. Những lão già hói đầu sợ chết rung lắc bầy đầu hàng vô điều kiện. Chỉ trong năm đầu tiên, Avalon thất thủ.

Avalon sụp đổ kéo theo sự đầu hàng vô điều kiện của Noxi. Sau lần tập kích Noth thất bại vào mùa đông năm ngoái, Noxi rơi vào tình trạng khủng hoảng nghiêm trọng, người đứng đầu, Zweislis, đột nhiên biến mất, lũ pháp sư cấp cao ra sức vơ vét lương thực rồi bỏ trốn, người trong bộ lạc dần đói kém rồi chết vì lạnh giá. Những người cuối cùng còn sống cố hết sức vượt dãy Dragonspine đến Noth để cầu cứu và được Noth thu nhận. Năm 822 (TCN) Lập hạ, vương quốc Nethorn ra đời với người nhíp chính là Noth Lynel.

CHAPTER 8: HẬU CHIẾN

Hạ chí - Năm 819 (TCN)

Sau ba năm chém giết nhau, phương Tây đã khá ổn định. Hiện tại toàn lục địa và đảo có cả thấy bảy quốc gia.

Lục địa phương bắc ổn định từ rất sớm với sự ra đời của Đế quốc Nethorn (822 TCN), tiếp theo là bán đảo Midst (822 TCN) dưới sự dẫn dắt của Vua Welhelm.

Vượt qua dãy Rockrune, đến với phương Nam của lục địa, Duskland và Houndoom được thành lập dựa trên bản hòa ước không xâm phạm vào Lập đông năm 821 (TCN). Với sự trỗi dậy của anh hùng Kansass, một Elf đến từ rừng Dusk, anh ta đã thu phục mười bộ lạc quanh mình chỉ trong vòng một năm và tiến hành đánh chiếm phía nam. Nhưng đoàn quân của Kansass đã bị nữ tướng Leonair cùng đoàn quân ma nhân của cô chặn đứng ở vực Darkness. Sau hai mùa đông lườm nhau chán chê, họ quyết định cầu cứu Deino, nhờ ngài làm trung gian ký hòa ước và lấy vực Darkness làm ranh giới địa lý.

Phương tây còn có một tiểu lục địa nằm ở phía đông, hiện đang có 3 quốc gia dựng thành một thế chân kiềng tại đây. Ba quốc gia lần lượt là Gunthur, Bulgar và Madalia (820 TCN). Khác với những sự đánh lộn náo nhiệt ở lục địa chính, ba quốc gia này hình thành trong hòa bình nhờ chiến lược ngoại giao khéo léo. Deino cảm thấy thật thú vị khi những ma nhân có thể vận dụng kiến thức của ngài một cách hiệu quả như vậy.

Sau chiến tranh, Deino vẫn đứng từ xa quan sát và không nhúng tay vào tiến trình quá độ của các nước. Hầu hết chúng đều là quân chủ lập hiến, phụ nữ được tôn trọng và có quyền bình đẳng với đàn ông. Ngài hài lòng vì ít nhất những xã hội mà ngài đứng sau không chà đạp lên phụ nữ như thời trung cổ nơi ngài từng sống.

Galadriel mang hai bức thư vào thư phòng, nơi Deino đang soạn lệnh triệu tập các quốc vương vào Lập thu.

- Ngài có thư từ Alice và Alan này.

Nàng đặt hai lá thư trên bàn, rồi đi ra ngoài chuẩn bị trà và bánh ngọt.

Alice đang ở Noth với tư cách là cố vấn quân sự, được trả lương hằng năm và sẽ chiến đấu dưới danh nghĩa đội trưởng pháp sư đoàn. Alan, vì một lý do nào đó thằng bé đã không đến lâu đài Bất diệt trong suốt ba năm qua, có vài lần Deino đến thăm Wolfrey, thằng bé chỉ chạy ra chào hỏi rồi tiếp tục vui đùa vào học hành và tập kiếm thuật. Có vẻ như thằng bé đã thay đổi sau vụ điều tra cái hang quái quỷ đó. Mở bức thư của Alice, Deino đọc qua một lượt rồi thở dài náo nức.

Galadriel trở vào phòng với một đĩa chất đầy những thanh chocolate đen. Đó là quà gửi kèm của Alice. Bằng một cách nào đó con bé đã tìm được cây cacao dại ở tàn tích Avalon rồi mang về Noth để trồng thử và đây là kết quả.

- Con bé lại làm được một điều phi thường nhỉ? – Galadriel cảm thán.

Nàng biết về cacao và chocolate nhưng chúng đến từ ma pháp sáng tạo vật chất của Deino. Việc trồng được cacao ở thế giới này đúng là một phép màu.

- Con bé nói nó đã tạo ra một cái hội kín của những người nghiện choco và bắt đầu dùng chúng như đám chó săn tin khắp Nethorn.

Deino vừa nói vừa nhâm nhi một thanh choco, vị đắng lố bịch này thì đúng là cacao dại rồi. Thật không hiểu nổi con bé đang có âm mưu gì, nhưng tạm thời cứ cho nó vùng vẫy ở Nethorn. Ít nhất có thể góp sức bảo vệ Nethorn trước lũ ma vật tràn ra từ mê cung ở rừng Dusk.

Ngồi xuống chiếc sofa, trong lúc rảnh tay, Deino kiểm tra lại số lượng linh hồn đã thu thập được trong các trận chiến. Hơn hai mươi nghìn, quá nửa là quân Avalon, Deino thấy có chút tội lỗi nhưng nghĩ lại thấy cũng đáng nên thôi không nghĩ nữa. Sáng sớm hôm sau, bảy lá thư đã được dịch chuyển đến tận giường của người nhận. Đầu thư đề tên Deino Draco đủ để hủy hoại một ngày mới của họ.

CHAPTER 9: CUỘC TRIỆU TẬP.

Lập thu - 819 TCN

Tại căn phòng bàn tròn bên trong lâu đài Bất diệt, Deino Draco ngồi trịnh trọng trên chiếc ngai vàng của ngài, khoác trên người chiếc áo choàng lông sói được làm từ chính da của Wolfrey, ngài đang đợi đám vua chúa đến dự cuộc triệu tập.

Từ những cánh cổng không gian, Galadriel lần lượt hộ tống các quốc vương đến phòng họp, mỗi người được phép mang theo một hầu cận như được đề cập trong thư. Tất cả vào vị trí ngồi theo sắp xếp của nàng, kể cả những người hầu cận. Deino không muốn ai bị ép đứng trong cuộc họp này.

Tất cả đã có mặt đầy đủ, Galadriel trở về chỗ quen thuộc của nàng, đứng bên cạnh Deino. Alice được Galadriel giao nhiệm vụ phục vụ trà trong cuộc họp, cô bé lần lượt rót trà cho tất cả, kể cả những hầu cận.

- Các người, hãy tự giới thiệu. - Galadriel ra lệnh.

Những người hầu cận đang bị thống trị tinh thần của Galadriel áp chế, họ lần lượt lên tiếng:

- Vương quốc Nethorn, quốc vương Noth Lynel.
- Vương quốc Midst, quốc vương William Welhelm đệ nhất.
- Vương quốc Duskland, quốc vương Frizt Kansass.
- Liên bang Houdoom, nữ vương Leonair Iris.
- Vương quốc Gunthur, quốc vương Anthony Gunthur.
- Vương quốc Bulgar, nữ vương Isaki Bulga.
- Vương quốc Madalia, quốc vương Gam Madalia.

Galadriel phẩy tay, lần lượt, những bản tên xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Như vậy sẽ dễ xưng hô hơn, ở trong căn phòng này hẳn có nhiều người không biết mặt nhau. – Galadriel giải thích.

Nàng quan sát mọi thứ, trông có vẻ đã sẵn sàng, nàng xin phép lui xuống. Dù sao thì bằng năng lực tiên tri nàng đã nắm bắt được toàn bộ nội dung cuộc họp, giờ là lúc thích hợp để viết báo cáo.

Deino mở đầu cuộc họp bằng một chất giọng trầm uy nghiêm:

- Chào mừng các vị tân vương, cảm ơn vì đã dành thời gian đến với cuộc họp ngày hôm nay.

Không hề giả trân, một tồn tại thần thánh gửi giấy triệu tập đến tận giường, không đi dự có mà diệt quốc. Mọi người ai cũng biết sự khủng khiếp và tàn nhẫn của Deino nên đều toát mồ hôi hột mà vỗ tay bẹp bẹp cho có không khí.

Mở đầu cuộc họp là báo cáo của tất cả bảy quốc vương về tình hình kinh tế, chính trị có trong vương quốc. Tất nhiên Deino không ép họ báo cáo cả những bí mật quốc gia, chỉ cần những thông tin chung nhất là được. Mọi thứ đều có vẻ thuận lợi, nền kinh tế đang dần được khôi phục, tình hình chính trị ổn định.

- Ta sẽ đưa ra một vài yêu cầu đối với các người, các người buộc phải thực hiện, đây là mệnh lệnh tuyệt đối.

Deino gằng giọng, ngài tiếp:

- Thứ nhất, chế độ nô lệ sẽ bị bãi bỏ, không một ma nhân nào bị nô dịch. Mọi lao động hợp pháp đều được trả công.

- Thứ hai, phụ nữ được quyền bình đẳng với đàn ông, không được xuất hiện sự phân biệt đối xử ở bất kỳ đâu.

- Giảm thiểu tỷ lệ nghèo đói ở mức thấp nhất. Ta không muốn thấy bất kỳ đứa trẻ nào phải chịu đói.

Ngài dừng lại, quan sát cả bảy rồi hỏi vặn:

- Các người làm được chứ.

Cả đám người gật đầu lia lịa. Những vị vua đã quên mất địa vị của họ và đang hành xử như những đứa trẻ bị phụ huynh dạy dỗ.

Đến phần báo cáo về lập pháp và hành pháp. Đúng là những đứa trẻ ngoan, bọn chúng áp dụng đúng y những gì được dạy. Deino hài lòng, một xã hội trung cổ với những cơ quan đầu não hiện đại, khách quan sẽ đưa nền văn minh tiến xa hơn.

- Được rồi. Mọi thứ thật trơn tru và đúng như ta tính toán. Các người làm tốt lắm.

Nói đoạn, ngài đứng phắc dậy làm cả đám giật mình.

- Ta còn một điều muốn căng dạn các người. Có thể các người không biết nhưng Wolfrey đang rất mệt mỏi ở phía bên kia đại dương. Không được phép vượt biển để xâm lược phương Đông, mọi hành vi gây hấn đều sẽ bị trừng phạt rất nặng. Các người đã được cảnh cáo.

Cuộc họp buổi sáng cũng kết thúc, mọi người dùng bữa trưa và nghỉ ngơi, buổi chiều vẫn còn nhiều vấn đề riêng của từng khu vực mà Deino muốn giải quyết.

Cả hội di chuyển đến phòng tiệc, một căn phòng được sơn trắng sang trọng, những họa tiết trang trí được vẽ bằng vàng chiếu rọi lấp lánh, căn phòng còn được bố trí nhiều tác phẩm điêu khắc bằng đá lăng kính tinh xảo đến mức làm người ta nao lòng. Giữa phòng là một chiếc bàn gỗ dài được trải một tấm lụa trắng tinh. Mọi người ngồi vào bàn, thức ăn dần được Galadriel và Alice mang lên. Chúng là những món ăn kỳ lạ và cầu kỳ, cách chế biến và bày biện thật thú vị.

- Đây là những món ăn do Deino đại nhân phát minh, hãy tự hào vì các người được thưởng thức chúng.

Cầm dao nĩa một cách vụng về, bảy con người cả đời ăn bốc, được Galadriel hướng dẫn cách sử dụng chúng thế nào cho ra dáng một bậc quân vương. Ngay sau khi đớp miếng beefsteak đầu tiên, tất cả đã khóc, đây là món ăn ngon nhất mà họ từng ăn trong đời. Leonair thậm chí còn không nỡ ăn tiếp vì sợ hết.

- Deino đại nhân đã soạn sẵn một cuốn sách nấu ăn cho mỗi người các người mang về nên cứ thông thả mà ăn.

Leonair khóc rống lên như một đứa trẻ vì xúc động.

Bữa ăn kết thúc, cả hội lại kéo nhau trở về phòng hội nghị. Chiều hôm nay, Deino sẽ giải quyết những vấn đề tồn đọng ở các khu vực.

- Kansass, theo báo cáo của Lynel, quái vật từ mê cung bên trong rừng Dusk thì thoảng lại vượt núi để tấn công Nethorn. Nhưng ta lại không thấy người báo cáo gì về việc này cả ?

- Thưa Deino đại nhân, vì lý do gì đó mà lũ ma vật không dám đi về phía nam, khi ra đến bờ rừng, bọn chúng tỏ vẻ sợ hãi rồi ngay lập tức quay trở lại.

- À – Deino vừa nhớ ra điều gì đó, ngài cố nhin cười. – Thôi được rồi, ta sẽ cử người xử lý cái mê cung đó.

Việc ở cái mê cung đó tạm thời bỏ qua. Đến vấn đề chăn nuôi. Sẽ cần đến vài chục năm nhân giống để có một nguồn cung thịt và lông ổn định. Hầu hết thịt được tiêu thụ ở các quốc gia đến từ nguồn săn bắn, nó không ổn định và nguy hiểm. Deino đã chuẩn bị sẵn đủ loại gia súc ở nông trường, giờ là lúc truyền bá chúng đến với những con người hoang dã này. Vật nuôi phổ biến ở phương tây là ngựa một sừng, một dạng ma vật giống hệt ngựa với một cái sừng trên đầu. Chúng không cho sữa và thịt thì dở vô cùng. Món thịt lúc này là thịt bò nuôi bằng cỏ nên nó mới mềm và dễ ăn như vậy. Không khó hiểu khi mọi người lại xúc động đến mức khóc rống.

- Ta sẽ cấp cho các người mỗi giống vật nuôi hai cặp đực cái, khi chúng sinh con, hãy trao đổi con non với nhau. Hãy báo cáo thường xuyên về tình hình của chúng. Nếu được phổ biến rộng rãi, vấn đề dinh dưỡng sẽ được giải quyết.

Tất cả những người trong căn phòng này đều đã trải qua khóa huấn luyện địa ngục của Wolfrey nên Deino cũng không cần phải giải thích

thêm gì. Những đứa trẻ khóc nhè ngày nào giờ đã đủ lớn để có thể ngồi đây bàn chuyện chính sự.

Ngắm nghĩ một chốc, ngày quay sang Leonair:

- Nay Leonair, lãnh thổ của cô tiếp giáp với Nomanland, hãy cẩn thận đừng để người dân đi lạc vào nhé.

- Tuân lệnh, thưa Deino đại nhân. Tiểu nữ đã cho xây dựng rào chắn dọc biên giới. Nhất định sẽ không để ai bước vào Nomanland.

Deino thở dài, ngài vẫn không thể an tâm được. Biên giới dài cả năm nghìn km thì xây hàng rào chừng nào mới xong.

- Ta sẽ không chịu trách nhiệm nếu ai mất mạng vì lỡ chân bước vào thánh địa đâu nhé. – Deino phũ tay.

- Đã rõ.

Deino khẽ cười vì sự cương trực của cô gái trước mặt.

- Trước mắt chỉ có những vấn đề vừa được nêu ra, nếu không còn thắc mắc gì thì cuộc họp đến đây kết thúc. Các người có thể ở lại để dùng bữa tối trước khi ra về.

Cuộc họp vừa kết thúc, Galadriel mở cửa phòng và dẫn cả bọn đến khán phòng, Alice đã bày biện sẵn thức ăn và nước uống ở đây.

Leonair, Isaki cùng hai cô gái hầu cận được phục vụ bánh ngọt và trà. Những cậu trai được phục vụ cà phê. Galadriel bước lên sân khấu, cô diện một bộ trang phục trắng tinh khôi, nhiều lớp xếp chồng lên nhau, tà áo rũ xuống buông lơ theo gió. Nàng bắt đầu trình diễn những khúc hát của tộc Elf. Âm thanh du dương bay bổng khắp khán phòng chữa lành tâm hồn cho những khán giả vừa trải qua địa ngục họp hành.

Tàn tiệc, Galadriel dịch chuyển từng người về nhà, kèm với một combo vật nuôi và hạt giống gia vị. Xong việc nàng trở về phòng, đi tắm và nằm dài trên giường biếng nhác. Alice đã trở về Nethorn cùng Lynel. Cả cái dinh thự giờ chỉ còn cô và Deino.

- Hay gạ tên đó làm thêm một đứa nhĩ - Nàng tinh nghịch nghĩ ngợi.

CHAPTER 9.1: MÊ CUNG DUSKNOIR

Năm 819 (TCN).

Đứng trước mê cung Dusknoir, Deino đang trong hình dạng thật, hi vọng cảm biến có thể nhận diện được mình. May mắn làm sao, hơn năm trăm năm đã qua nhưng cái ma pháp này vẫn còn có thể hoạt động.

Mê cung dần chuyển động, một cánh cửa khác mở ra dẫn xuống tầng cuối cùng, nơi giam giữ một tạo tác của Wolfrey, một chiếc đồng hồ, thứ đang tỏa ra ma lực liên tục. Có vẻ như sau hàng trăm năm, thứ này đã lấp đầy mê cung dẫn đến ma vật trong mê cung tràn ra bên ngoài.

Nhìn thứ này làm Deino nhớ lại hồi còn đi chu du khắp các lục địa. Sau khi rời khỏi một bộ lạc tộc Elf rồi đi về phía bắc băng qua rừng Dusk, ngài hay than thở vì không thể biết thời gian và phương hướng vì khu rừng đã che mất tầm nhìn, Wolfrey đã tạo ra thứ này để ngài có thể xem khi cần, không ngờ ma pháp ghi đè liên tục lên tạo tác dẫn đến xung đột rồi phát nổ, thế là thứ đồng hồ kỳ dị này ra đời. Vốn là Wolfrey muốn dùng nguồn ma lực dồi dào ở thánh địa khởi nguyên để làm năng lượng vận hành cho động cơ bên trong, nhưng vì một lý do nào đó chiếc đồng hồ đã trở thành một cổng không gian kết nối hai địa điểm, ma lực từ đó tràn ra liên tục. Vì lười trở về thánh địa và cũng không thể phá hủy được thứ này do nó được yểm rất nhiều phép bảo vệ cấp cao chồng chéo lên nhau, giải mã nó sẽ tốn nhiều thời gian. Deino mới nảy ra ý tưởng dùng kĩ năng **(Labyrinth Creator)** để tạo một cái mê cung rồi vút nó ở tầng sâu nhất sau này xử lý cũng được, Deino cũng bắt cóc mấy con ma vật gần đó, yểm lời nguyện không được đi về phía Nam, rồi ném xuống mấy tầng mê cung để chúng bảo vệ cái đồng hồ. Trước khi rời đi, ngài còn cẩn thận để lại một lời nhắn trên phiến đá trước cổng mê cung:

“Mê cung Dusknoir, không phận sự miễn vào!”

Phá hủy thứ này thì dễ dàng quá, nhưng ngài không nỡ, dù sao thì cũng là món quà Wolfrey tự tay làm tặng mình nên ngài quyết định sẽ mang nó về sửa chữa một tý rồi mang đi trưng bày. Cái mê cung này sớm muộn gì cũng sẽ lại mang đến tai họa, nên ngài cũng tiện tay ném mấy hòn đá bích miệng nó lại luôn.

CHAPTER 9.2 : TRUYỀN THUYẾT VỀ CHIẾC NHỮNG ÁO CHOÀNG.

(Năm 1722 TCN)

Trên đỉnh Valentine, phía bắc lục địa phương đông, có hai bóng người đang ngồi bên đống lửa.

- Này Wolfrey, vì sao Wolfrey lại tên là Wolfrey nhỉ ?

Wolfrey cười, tên Deino ngáo này mà cũng biết đến văn chương Shakespeare cơ đấy. Wolfrey cũng không hiểu:

- Có lẽ một giây phút ngẫu hứng của Phoenicia chứ cũng chả có ý nghĩa gì.

- Vậy à ?

- Thật ra sau khi rời thánh địa khởi nguyên, trong danh sách kỹ năng của tớ có một nhánh kỹ năng kỳ lạ.

Wolfrey vừa nói vừa đưa bảng trạng thái cho Deino xem, (**Wolfrey – Lord of the Burning Wolves**).

- Ông hoàng cây tơ bảy món – Deino trêu ghẹo.

Deino cũng lật bảng trạng thái của mình ra, tên này cũng có một nhánh kỹ năng như vậy (**Deino – Lord of the Icy Wyverns**).

- Ông hoàng thần lằn bay đông lạnh ?

Bỏ ngoài tai lời cà khía của Wolfrey, Deino tiếp tục vọc mở kỹ năng.

- Có cả kỹ năng hóa rồng này.

Vừa dứt lời, tên Deino liền lật đồ rồi nhảy xuống vách đá, hóa hình thành một con Wyvern xanh lam bay vục lên. Nếu bạn không thấy ngại, người khác sẽ ngại dùm bạn. Đồng hành với nhau cũng cả trăm

năm qua, đôi khi tên Deino làm mấy trò khiến Wolfrey muốn đội mấy cái quần vì quê. Wolfrey tể nhị hơn, cậu ẩn thân, lột đồ rồi mới hóa hình. Wolfrey biến thành một con sói vàng bốc cháy hùng hực. Deino đáp xuống, tiếp tục vọc mở kĩ năng của mình.

- Này, nếu trở lại hình dáng ban đầu thì chẳng phải sẽ trần như nhộng sao ?

- Hửn vậy – Wolfrey ngao ngán vì sự ngốc nghếch của tên Deino.

Nghĩ lại việc phải mặc lại quần áo sau khi thu hồi hóa hình, tên Deino biếng nhát quyết định ngủ luôn trong hình dạng rồng. Wolfrey cũng đành nằm xuống bên cạnh.

Sáng hôm sau, ma pháp hóa hình đã tự động bị giải trừ, khác với tưởng tượng của Deino, cái ma pháp này cũng có tỷ lệ sự khi tự động tạo ra cái áo choàng cho chủ nhân của mình bằng cách sử dụng bộ da của hình dạng thú. Chiếc áo của Wolfrey trông thật tể nhị, sắc vàng lấp lánh từ bộ lông rực rỡ, bên trong nhẵn bóng, đường chỉ khâu được dấu khéo léo như tác phẩm của một thợ thủ công lành nghề, toát ra nét vương giả thần thánh. Không như con hàng của Wolfrey, chiếc áo của Deino được che phủ bởi hàng tá những chiếc vẩy rồng bạch kim vô cùng rực rỡ đính trên lớp vải nhung dày xanh lam, trông nó giống một cái áo giáp hơn là một cái áo choàng.

- Này, áo choàng của cậu đẹp thế, tớ xin nhé.

Không kịp để Wolfrey trả lời, Deino tiện tay lột luôn rồi cho vào túi ma pháp, giữ làm của riêng.

- Cậu có muốn giữ cái của tớ không ?

- Không – Wolfrey dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Deino rồi nhổ một bãi nước bọt. – Chỉ có mấy tên biến thái mới giữ lấy bộ da của bạn mình thôi. Kinh vãi ra.

Bộ da của Deino bị vớt lại trên núi, sau này một nhà thám hiểm phát hiện rồi mang nó về, lưu giữ ở pháo đài Băng vệ như một bảo vật. Nhà thám hiểm đó là dũng giả Alex El Flammel.